

Vyšehrad

Victor Hugo *Něžné lásky temných nocí*

Victor Hugo

Něžné lásky

temných nocí

VYŠEHRA D

**PŘELOŽIL
GUSTAV
FRANCL**

Ilustrace na vazbě:
Jiří Suchý – Milenci

Translation, Epilogue © PhDr. Gustav Franci, 2005
ISBN 80-7021-769-3

*Pojď! Smutná flétna těší
v zeleni spící sad.
Píseň z všech neklidnější
je píseň honců stád.*

*Vítr je stále tišší,
dub spí v zrcadle vod.
Píseň z všech nejšťastnější
zná zpívat ptačí rod.*

*Kéž radost stále větší
v lásce nám ožije.
Píseň z všech nejkrásnější
píseň o lásce je.*

*V těch dobách vzdálených mé jitřní pohody
jsem chodil snít do Lucemburské zahrady,
kde šepot v hnízdech zněl a v pustém stromořadí
stín se sluncem si hrál jako dva psíci mladí.
Zamyšlen, citlivý, leč pošetilý též,
já pátral, hledal jsem – koho? Snad uhodneš,
že Hébé, Venuši, nymfu, která laň žene.
Cítil jsem jara dech v své duši roztoužené.
Cosi mě lákalo. Bloudil jsem. Krásné je,
když v cherubínovi procitá Des Grieux!
Ó ženo! Kořit se a nemít o tom zdání.
Jak jsem byl necudný v tom čistém věku zrání!
Jak často opájel se můj zrak nahotou
půvabných bohyní v stromoví ukrytou.
Ty oblé tvary těl jsem pozoroval zdáli
a všechny sochy žen mi v parku patřily.
Myslím, že nejednu jsem si i rozhněval.
Častokrát úzkost svou jsem přec jen překonal
a, plný odvahy, nicméně ukryt v stínu,
odhodiv algebru, nemysle na latinu
a z vědy veličin pramalý maje strach,
pod sochou nejednou jsem stával v horečkách,
na vánek čekaje, až při hře neposedné
ten mramorový šat Dianě náhle zvedne.*

*Já nemyslel jsem na Rositu,
s níž jsem šel jednou do lesa.
My rozprávěli v tichém skrytu,
však o čem – vědí nebesa.*

*Roztržitě jsem kráčel lesem,
chladný jak nitro blízkých skal.
O stromech, květech vyprávěl jsem.
Její zrak ptal se: A co dál?*

*V perlu se mění kapka rosy,
spleť mlází v drobné deštníky.
Já šel a poslouchal jsem kosy.
Rosita ale slavíky.*

*Já, šestnáct let, tvář plnou stínů.
A ona dvacet. Zrak jí plál.
Rosita zpěvu slavičímu,
já kosímu jsem naslouchal.*

*Rosita přímá, plná krásy,
pozvedla bílou paži svou
a moruši pak utrhla si.
Já nezřel nic, jak šel bych tmou.*

*Běžel tam svěží potok v mechu,
jenž nad samet byl jemnější.
A přírodu v milostném vzdechu
tam šumot stromů konejšil.*

*Rosita střevíc odložila
a nožku prostým pohybem
do čiré vody ponořila.
Já nahou nožku nezřel jsem.*

*Nevěděl jsem, co jí mám říci
a lesem slepě bloudil jsem.
Často jí úsměv zvlnil líci,
někdy se snoubil s povzdechem.*

*Neviděl jsem, co krásy měla,
až když jsme vyšli z lesa ven.
„Už nemyslete na to,“ děla.
Od těch dob na to myslím jen.*

*Poněvadž moje rty pily z tvé plné číše,
poněvadž čelo mé tvé ruce laskaly,
poněvadž častokrát jsem sál do sebe tiše
sladký dech duše tvé jak parfém ztemnělý;*

*poněvadž uměl jsem rozeznat ve tvém hlase
srdce, jež halilo se do slov tajemných,
poněvadž vídával jsem plakat nebo smát se
tvá ústa u mých úst, tvé oči vedle mých;*

*poněvadž zářil mi nad hlavou okouzlenou
paprsek hvězdy tvé, ach, lehce zastřený,
poněvadž v žití mé zapadl světlou změnou
list růže půvabný, jímž kvetly tvoje dny,*

*já mohu říci dnes nad léty uprchlými:
Plyňte, jen plyňte dál! Já nebojím se vás!
Nechte si květy své, jež mizí každé zimy,
květ, který v duši mám, nezničí ani mráz.*

*Překotným letem svým mi pohár nezvrhnete,
jenž, plný po okraj, mne vláhou oživí.
Já v srdci oheň mám, vás nenávist jen hněte,
já v srdci lásku mám, však zapomnění vy.*

*Já přemýšlivým snílkem býval,
ona neklidným ptáčetem.
Její láska byl hlučný příval,
má spíše tichým šepotem.*

*Když vznášel jsem se na nebesích
v závratné touze opojné,
slyšel jsem ji, jak dole kdesi
strašný hluk tropí v duši mé.*

*Dál spřádal jsem sny poezie,
zajat v tenatech milostných
té, která ze lží krásných žije,
z lásky a květů růžových.*

*Jitro, luna, jež v nebi visí,
hlubiny hvězdné, půvab řek
a láska s mašlemi se mísí,
zdobícími jí klobouček.*

*Pro božský sňatek jsem si stavěl
ve snu chrám nebe prostorný.
„Kdo jste?“ volal jsem, „krásný anděl?“
„Spíš uličnice,“ řekla mi.*

*Cítil jsem, duši opojenou
písničkou malé pěnkavy,
jak moje verše náhle blednou
z té zpěvné ptačí potravy.*

*„Poslouchej,“ jednou povídala,
„stále mi říkáš vy – ach, fuj!“
A ruka se mi celá vzdala,
ač prstík dost byl pro vkus můj.*

*Paže bych za ni do ohně dal
a rád – to vědí nebesa.
Kdys u ní doma jsem ji hledal,
měli jsme jíti do lesa.*

*Říkal jsem si, najdu ji v gala,
cudnou jak čerstvě padlý sníh.
Jen v košilce mi otvírala.
Já rudnul, ona samý smích.*

*Nevěděl jsem, co jí mám říci,
leč byl jsem nucen jíti dál.
Ač chtěl jsem pohladit jen líci,
já celou tvář jí zulíbal.*

*A diskrétní mou vášeň náhle
jako by rozvál vichr zlý.
Tak stává se, že flirty malé
velikou lásku zničily.*

*Zima na cesty sype snůh.
Zlu na pospas tvé dny jsou dány.
Bouře bije do oken tvých.
Hněv zvoní radosti tvé hrany.*

*Černé brázdy cest zbělely.
Hasnoucí den se do tmy hrouží.
Uzavři dům, vichr je zlý.
Uzavři okna, nebe bouří.*

*Své srdce otevřené nech!
Srdce má kolem svatozáři.
Slunce je v mlžných oparech,
však Bůh mu jistě vrátí záři.*

*Pochybuj o štěstí, je zlem.
Pochybuj o všem, co jen zdá se.
Pochybuj i před oltářem.
Však na lásku věř v každém čase.*

*Věř lásce, je to jistota.
Světlem hvězd září také ve dne.
Láska je krbu záštita,
láska je jarní světlo hvězdné.*

*Miluj a nebuď zoufalý.
V své duši, kam se dozajista
i moje verše dostaly,
ponechej věcem správná místa.*

*Věrnost bez zdůraznění vin,
pokojně vyplněné sliby
a shovívavost k ostatním
zahladí napáchané chyby.*

*Myšlenky, které láskou žhnou,
ať nikdy necítí se vinny.
Láska budiž pochodní tvou
rozjasňující tvoje činy.*

*Na nepřátelské démony
vyšli svůj klid a svoji něhu,
aby neměly příčiny
uchylovat se k lsti a hněvu.*

*Hněvem srdce jen churaví.
Odvahu zachovej si svoji
a zachovej si úsměvy,
tu duhu po bouřkovém boji.*

*Zachovej lásku věčným snům.
Ať mráz ji nikdy neuhasí!
Bůh nebere nic nebesům,
ty neber duši její krásy!*

*Kéž směl bych u lože, nad nímž sen rozklene se,
jak Lauru Petrarca tvou krásu uvidět.
Ve chvíli, kdy tvůj dech se do mých vlasů snese,
v snu zachvěje se
můj spící ret.*

*Když v chmurné čelo temný sen mi skane,
tvé zraky kéž jej přijdou zahánět
tak jako hvězdy bezstarostně rozjásané.
Ihned sen vzplane
jak jasný květ.*

*A potom na ústa, jež láska rozvlnila,
svým čistým plamenem mi vtiskni polibek,
aby má vidina se v ženu proměnila.
Duše, jež snila,
se vzbouzí hned.*

*Tu ženu netupte, byť život s hříchem spojí.
 Kdo tíhu břímě zná, jež duši přemohlo jí?
 Kdo vypočítá dny, kdy měla jenom hlad,
 když vichr neštěstí šel ctnost jí rozmetat?
 Kdo ženu neviděl, jež drcena jak třtina
 přec na své ctnosti lpí rukama zemdlenýma?
 Jak kapka dešťová, když září na větvi
 a v jejímž odlesku se nebe zrcadlí,
 zmítá se se stromem v bolestiplném chvění –
 hle, perla zářivá, již pád v kus bláta mění!*

*Chyba je v každém z nás, v bohatství, v penězích.
 I v blátě musí být voda jak padlý sníh.
 Však aby kapka ta zas z prachu vystoupila
 a perlou stala se, krásnou, jak dříve byla,
 je třeba – neboť vše ke světlu pospíší –
 paprsků slunečních či lásky nejvyšší.*

*Kráčeli pospolu, zatímco vítr čilý
stromoví roztančil. Šli tiše, mlčeli
a zůstávali stát. V takové hluché chvíli,
kdy ústa mlčela, duše si šeptaly.*

*Dvě srdce hovoří tu spolu o stvoření
a tajích života, s nevinným úsměvem.
Jdou stále hlouběji, v tmě lesa ponořeni,
a květy při cestě hladí svým pohledem.*

*Zná všechny květiny, co v košíčku jich měla.
Máj nám s dny radosti i krásu přináší.
Všechny je představí, jako by byla včela.
„Mluvme však o lásce,“ náhle se přeruší.*

*„Hned na vrcholu jsem, hned padám
do propasti.“
„A já nad vámi bdím, ať už jste kdekoli.“
O každé květině chtěl vědět podrobnosti,
o jaru kouzelném společně mluvili.*

*Ó pole! Květy jste i ženy rozvoněla.
Ó lesy, lučiny! Přírodo, jsi nám vším!
Ve vůni květů je přec tvoje duše celá.
Však ženská duše je vůní z všech nejvyšší.*

*Je noc. Na starý kmen si oba usedají.
On zamyšlený je a ona vede svou:
„Mé modlitby se za vás v nebi přimlouvají.
Má láska jako psík ti leží u nohou.“*

EDICE
verše
SVAZEK
(15)

Victor Hugo
Něžné lásky temných nocí

Přebásnil Gustav Franci
Ilustrace na vazbě Jiří Suchý – Milenci
Vazba a grafická úprava Vladimír Verner
Vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
v Praze roku 2005 jako svou 655. publikaci
Vydání ve Vyšehradu první. Stran 112
Odpovědná redaktorka Blanka Koutská
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.
Doporučená cena 148 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

ISBN 80-7021-769-3